

รายงานผลการดำเนินงาน
โครงการอบรมสัมมนาเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ
การประกันคุณภาพการศึกษา แก่บุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
วันที่ ๒๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๓
ห้องประชุมเอื้องสามปอยหลวง ชั้น ๑๕ อาคารราชภัฏเฉลิมพระเกียรติ

ชื่อโครงการ โครงการอบรมสัมมนา เสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ การประกันคุณภาพการศึกษา
แก่บุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

ผู้รับผิดชอบโครงการ งานมาตรฐานคุณภาพอุดมศึกษา กองนโยบายและแผน และ งานบริหารงาน
บุคคล สำนักงานอธิการบดี

หลักการและเหตุผล

ปัจจุบันทิศทางการพัฒนาสถาบันอุดมศึกษามีการปรับเปลี่ยนเพื่อให้สอดคล้องกับ
สภาพการณ์ในปัจจุบันโดยได้ยึดตามกรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว ๑๕ ปี ฉบับที่ ๒ (พ.ศ.
๒๕๕๑-๒๕๖๕) ประกอบกับมีกฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกัน
คุณภาพการศึกษา พ.ศ.๒๕๕๓ ทั้งนี้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาจึงได้พัฒนาตัว
บ่งชี้และเกณฑ์การประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน เพื่อให้สถาบันอุดมศึกษาได้นำไปใช้เป็น
แนวทางในการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน และจัดทำรายงานประจำปีที่เป็น
รายงานการประเมินคุณภาพภายในส่งให้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาและเปิดเผยต่อ
สาธารณะ

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ได้ตระหนักและให้ความสำคัญในเรื่องการประกัน
คุณภาพเป็นอย่างมาก จึงได้จัดให้มีการประชุมสัมมนาบุคลากร เพื่อสร้างความรู้ ความเข้าใจ
และทักษะงานประกันคุณภาพภายในประจำปีการศึกษา ๒๕๕๓ ขึ้นมา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเตรียม
ความพร้อมสำหรับการประเมินคุณภาพภายใน ประจำปีการศึกษา ๒๕๕๓ และเพื่อให้บุคลากรได้
ตระหนักและให้ความสำคัญในเรื่องการประกันคุณภาพภายในมากยิ่งขึ้น รวมทั้งยังเป็นแนวทางให้กับ
คณะ หน่วยงานสนับสนุนได้ยึดถือและนำไปปฏิบัติ ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันด้านการดำเนินงานตาม
ระบบและกลไกการประกันคุณภาพภายใน

วัตถุประสงค์

๑. เพื่อสร้างความตระหนักในการมีส่วนร่วมงานประกันคุณภาพแก่อาจารย์และเจ้าหน้าที่ของมหาวิทยาลัยทุกฝ่าย
๒. เพื่อให้บุคลากรทุกระดับรับทราบ และมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับตัวบ่งชี้ และเกณฑ์การประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน นำไปใช้ในการดำเนินงานประเมินคุณภาพภายใน ตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๕๓ เป็นต้นไป

กลุ่มเป้าหมาย

ผู้เข้าร่วมประชุมสายวิชาการ จำนวน ๓๖๐ ท่าน
ผู้เข้าร่วมประชุมสายสนับสนุน (ผู้รับผิดชอบงานประกันคุณภาพการศึกษา) จำนวน ๕๘ ท่าน

วิทยากร

ศาสตราจารย์เกียรติคุณ ดร.กิตติชัย วัฒนานิกกร

วิธีการดำเนินงาน

สัมมนาและบรรยาย

ระยะเวลาการปฏิบัติงาน

ระยะเวลาในการดำเนินงาน จำนวน ๑ วัน คือ วันศุกร์ ที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๓

สถานที่ปฏิบัติงาน

ห้องประชุมเอื้องสามปอยหลวง ชั้น ๑๕ อาคารราชภัฏเฉลิมพระเกียรติ

ผลการดำเนินกิจกรรม

ศาสตราจารย์เกียรติคุณ ดร.กิตติชัย วัฒนานิกกร วิทยากรกล่าวบรรยาย ซึ่งได้กล่าวบรรยาย ๓ หัวข้อ คือ

๑. ระบบการบริหารจัดการคุณภาพการศึกษาของอุดมศึกษา

เริ่มต้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๗ ในการประชุมอธิการบดี แห่งประเทศไทย จังหวัดสงขลา ได้มีการนำเรื่องการประกันคุณภาพการศึกษามารื้อกัน เนื่องจากประเทศอังกฤษได้นำระบบดังกล่าวมาเป็นกรอบการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา

ต่อมาในปี ๒๕๓๙ ซึ่งยังเป็นทบวงมหาวิทยาลัย ได้ออกนโยบายเกี่ยวกับการประกันคุณภาพการศึกษา ซึ่งในนโยบายยังไม่มี พรบ.การศึกษาแห่งชาติ ฉะนั้น การประกันคุณภาพการศึกษา จึงได้เริ่มก่อน โดยทบวงมหาวิทยาลัยจากการประกาศนโยบาย

สาระสำคัญของระบบการประกันคุณภาพการศึกษา นับจากนั้นเป็นต้นมา ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงมากนัก ในการประกันคุณภาพอุดมศึกษาต้องจัดระบบและกลไก เพื่อดูแลปัจจัยสำคัญในเรื่องคุณภาพ คือ พันธกิจ ของสถาบันอุดมศึกษา ต้องจัดระบบและกลไก พร้อมกับดูแลพันธกิจ ซึ่งแบ่งออกได้เป็น ๔ ด้านคือ การเรียนการสอน, การวิจัย, การบริการชุมชน, การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม, ซึ่งต้องจัดระบบและกลไกดูแลสิ่งเหล่านี้ และเมื่อมีการผลิตบัณฑิตก็ต้องย่อมนวมไปถึงการพัฒนา นักศึกษา ซึ่งถือเป็น ๕ ปัจจัยหลักที่ต้องดูแล ขณะเดียวกันก็ต้องมีระบบและกลไกดูแลการบริหารจัดการ มีระบบและกลไกดูแลเรื่องการเงิน มีระบบและกลไกดูแลเรื่องการควบคุมคุณภาพทั้งหลาย ก็ กลายเป็น ๘ ปัจจัย และในขณะเดียวกันหากจะทำอะไรก็ต้องมีเป้าหมาย ซึ่งถือเป็นอีกปัจจัยที่ต้องดูแล และกลายเป็น ๙ องค์ประกอบคุณภาพ ที่เริ่มใช้ตั้งแต่ปี ๒๕๓๙ และใช้มาจนถึงปัจจุบัน

คุณภาพ คือ การได้มาตรฐาน ความสามารถในการดำเนินการไปสู่เป้าหมาย ประสิทธิภาพ พัฒนาการ การมุ่งสู่ความเลิศ และด้วยความหมายของคำว่าคุณภาพทั้ง ๕ เรื่อง จึงไม่มีการอยู่นิ่ง มาตรฐานเปลี่ยน มีการพัฒนาโดยตลอด จุดมุ่งหมายเห็นได้ชัดเจนจากการเปลี่ยนแปลงในระบบ อุดมศึกษาของไทย ได้มีการแบ่งเป็นกลุ่มมหาวิทยาลัย ในเรื่องของประสิทธิภาพ การทำงานก็มุ่ง ประสิทธิภาพที่ดีขึ้น ฉะนั้น ภายใต้ ๙ องค์ประกอบ ระบบและกลไกก็เปลี่ยนตลอดเวลา ย้อนหลังไปเมื่อ ปี ๒๕๔๒ เกิดพระราชบัญญัติและได้เกิดองค์กรใหม่ ที่เรียกว่า สมศ. (สำนักงานรับรองมาตรฐานและ ประเมินคุณภาพการศึกษา) และเริ่มประเมินในปี ๒๕๔๔ ซึ่งระบบที่เริ่มทำในปี ๒๕๓๙ ของ สกอ. (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา) ก็มีการปรับเปลี่ยนเพื่อให้สอดคล้องกับ สมศ. แต่การสอดคล้องยังไม่ค่อยดีนัก จนเมื่อปี ๒๕๕๐ ภายในได้มีการปรับเปลี่ยนเพื่อให้รองรับรอบสอง กับ สมศ. ปัจจุบันกำลัง ดำเนินการไปสู่รอบสาม โดยจะเริ่มรอบสามในปีการศึกษา ๒๕๕๔ ซึ่งตามกฎหมายที่ได้ระบุไว้ สถาบันการศึกษาต้องได้รับการตรวจประเมินทุก ๕ ปี นับจากการประเมินครั้งสุดท้าย

ข้อกำหนดสำคัญที่มีการเปลี่ยนแปลง ซึ่งเป็นเหตุที่ต้องมีการปรับระบบประกันคุณภาพ ก็ คือ กฎกระทรวงว่าด้วย หลักเกณฑ์ วิธีการประกันคุณภาพ มีนาคม พ.ศ.๒๕๕๓ ซึ่งเป็นกรอบการ ปฏิบัติในเรื่องการประกันคุณภาพอุดมศึกษา ซึ่งจริง ๆ แล้วมิใช่แต่ระดับอุดมศึกษา กฎกระทรวงฉบับนี้ แต่ครอบคลุมถึง การศึกษาขั้นพื้นฐาน, การอาชีววะ และอุดมศึกษา ซึ่งกฎกระทรวงฉบับนี้จะแยก ออกเป็น ๓ ส่วน ๆ สุดท้ายเป็นเรื่องของอุดมศึกษา กฎกระทรวงนี้จะเป็นแม่บทในการประกันคุณภาพ ระดับอุดมศึกษาของชาติต่อไป ซึ่ง สมศ. และ สกอ. อยู่ในกฎกระทรวงฉบับนี้ โดยจะสอดคล้องกับ พรบ.ที่ กำหนดไว้ว่าจะต้องมีการประกันคุณภาพ (เอกสารเพิ่มเติม ส่วนที่ ๑)

๒. การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ปีการศึกษา ๒๕๕๓

กฎกระทรวงฯ ระดับอุดมศึกษา ได้กำหนดให้มีคณะกรรมการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษา แต่เดิมคณะกรรมการฯ ชุดนี้มีเฉพาะระดับอุดมศึกษา แต่เนื่องจากกฎกระทรวงฯ ฉบับนี้ได้ถูกนำมาใช้ ทุกระดับต้องมีคณะกรรมการฯ ชุดนี้

ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ปีการศึกษา ๒๕๕๓ มีการแบ่งภาระหน้าที่เป็น ๒ ส่วน คือ ภาระหน้าที่ของ กกอ. ในฐานะที่เป็นต้นสังกัด (สกอ. เป็นสำนักงานเลขานุการของ กกอ.) และภาระหน้าที่ของสถาบัน

การรับรองวิทยฐานะของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนตามกฎหมายว่าด้วยการขอให้รับรองและการรับรองวิทยฐานะฯ ให้ถือเป็นเรื่องเดียวกันกับการประกันคุณภาพภายใน คุณภาพภายใน

ตัวบ่งชี้ที่พัฒนาโดย สกอ. ปัจจุบันมี ๒๓ ตัวบ่งชี้เป็นตัวบ่งชี้กลาง ๆ ที่ใช้ร่วมกัน แต่จริง ๆ แล้วแต่ละสถาบันไม่เหมือนกันแม้แต่สถาบันกลุ่มเดียวกัน ก็ไม่เหมือนกัน เพราะฉะนั้นสถาบันแต่ละแห่งต้องกำหนดข้ออัตลักษณ์และสร้างตัวบ่งชี้เพื่อวัดความสำเร็จตามอัตลักษณ์

ตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๕๓ การส่งรายงานการประเมินตนเองจะส่งตามระบบอิเล็กทรอนิกส์ (CHE – Online) ซึ่งได้เริ่มระบบนี้มาแล้ว ๒ ปี และจะใช้ระบบนี้เป็นมาตรฐานในการส่งข้อมูล เนื่องจากระบบนี้เป็นประโยชน์ต่อสถาบันและ สกอ.

ประโยชน์ต่อสถาบัน คือ

- ระบบ CHE QA – Online ในอนาคตจะเป็นระบบกลาง ที่ใช้ร่วมกันระหว่าง สมศ. สกอ. และ ก.พ.ร.
- สะดวกสำหรับคณะกรรมการผู้ประเมิน ในการตรวจประเมินและดูข้อมูลหลักฐานสำหรับการประเมิน ซึ่งระบบ CHE QA – Online สามารถทำการ Up Load หรือเชื่อมโยง ไปสู่เอกสารอ้างอิงได้ทั้งหมด
- ระบบ CHE QA – Online เป็นระบบเปิด ซึ่งทุกสถาบันสามารถเปิดดูของแต่ละแห่งได้ทั้งหมด ซึ่งหากสถาบันใดมีแนวปฏิบัติที่ดี ก็สามารถเข้าไปศึกษาได้

ประโยชน์ต่อต้นสังกัด คือ

- การกรอกข้อมูลพื้นฐาน Common Data Set (CDS) เป็นข้อมูลที่ต้นสังกัดสามารถจะรู้ได้ว่าประเด็นปัญหาเพื่อจะได้นำไปสู่การปรับปรุงในระบบใหญ่ได้ ทุกสถาบันต้องกรอกข้อมูลและเป็นข้อมูลที่แม่นยำ เพื่อจะได้ดึงข้อมูลเป็นฐานข้อมูลสถิติอุดมศึกษาของชาติ จะได้ข้อมูลที่ครบถ้วน สมบูรณ์

การจัดกลุ่มสถาบันอุดมศึกษาของชาติ ซึ่งในมาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา ได้จัดกลุ่มเป็น ๔ กลุ่ม คือ

กลุ่ม ก เป็นกลุ่มวิทยาลัยชุมชนต้องไม่ผลิตปริญญาตรี

กลุ่ม ข เป็นกลุ่มเน้นการผลิตปริญญาตรีเพื่อเป็นกำลังสำคัญในการผลิตบุคลากรสำหรับภูมิภาค สำหรับท้องถิ่นที่จะพัฒนาคุณภาพของท้องถิ่น สามารถเปิดปริญญาโทได้ ไม่ได้มีข้อห้าม หากเชี่ยวชาญในปริญญาตรีนั้น ๆ

กลุ่ม ค เป็นกลุ่มสถาบันเฉพาะทาง มี ๒ ลักษณะคือ เฉพาะทางในเชิงของวิชาชีพ เช่น ทหาร ตำรวจ และ เฉพาะทางในเชิงเฉพาะสาขาวิชา เช่น มหาวิทยาลัยที่เปิดเฉพาะด้านสังคมศาสตร์ ก็ถือเป็นเฉพาะทาง แต่เป็นเฉพาะทางในกลุ่มสาขาวิชา ซึ่งก็แบ่งย่อยออกเป็น ๒ กลุ่ม คือ

กลุ่ม ค ๑ เป็นกลุ่มเฉพาะทางที่เน้นบัณฑิตศึกษา

กลุ่ม ค ๒ เป็นกลุ่มเฉพาะทางที่เน้นปริญญาตรี

จุดมุ่งหมายของกลุ่มเฉพาะทางคือ ต้องการให้ประโยชน์ต่อภาคอุตสาหกรรมการผลิตจริง ๆ ไม่ว่าจะเป็นอุตสาหกรรมบริการ หรือ อุตสาหกรรมการผลิตทั้งหลาย ซึ่งเป็นการผลิตบัณฑิตที่สามารถทำงานได้ทันที เพราะฉะนั้นกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่มีสหกิจมาก

กลุ่ม ง เป็นกลุ่มที่เน้นวิจัย และเป็นกลุ่มที่สามารถสร้างผลงานวิชาการเพื่อแข่งขันได้ในระดับนานาชาติ

หลักสูตรของ สกอ. แบ่งออกเป็น ๓ หลักสูตร คือ

๑. หลักสูตร ๑ ประธานผู้ประเมิน ดำเนินการโดย สกอ.

๒. หลักสูตร ๒ ทบทวนผู้ประเมินเก่าในรายชื่อ สกอ. ดำเนินการโดยเครือข่าย ซึ่งแม่ข่ายของภาคเหนือตอนบน คือ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

๓. หลักสูตร ๓ ผู้ที่ไม่มีประสบการณ์ในเรื่องประกัน ดำเนินการโดยเครือข่าย

มหาวิทยาลัยทุกแห่งสามารถจัดอบรมเองได้ แต่ต้องใช้หลักสูตรและวิทยากรจาก สกอ.

๓. การประกันคุณภาพภายนอก รอบสาม (สมศ.)

ปัจจุบัน สมศ.มีตัวบ่งชี้ทั้งหมด ๒๐ ตัวบ่งชี้ (ตัวบ่งชี้ทั้งหมดยังไม่ถึงกรณียานำไปอ้างอิง) ซึ่งแยกเป็นตัวบ่งชี้พื้นฐาน ๑๕ ตัว, ตัวบ่งชี้ตามอัตลักษณ์ ๓ ตัว และ ตัวบ่งชี้ตามมาตรการส่งเสริม ๒ ตัว และทุกตัวมีค่าน้ำหนักเท่ากับ ๕ ตัวบ่งชี้พื้นฐาน ๑๕ ตัว รวมเป็น ๗๕ คะแนน ตัวบ่งชี้ตามอัตลักษณ์มีอยู่ ๓ ตัว มีอยู่ ๑๕ คะแนน ตัวบ่งชี้ตามมาตรการส่งเสริม ๒ ตัว มีอยู่ ๑๐ คะแนน ในตัวบ่งชี้ทั้งหมดก็จะมีตัวบ่งชี้ที่เป็น output outcome อยู่ ๑๖ – ๑๗ ตัวบ่งชี้ มีตัวบ่งชี้ที่เป็นกระบวนการอยู่ ๒ – ๓ ตัวบ่งชี้

ตัวบ่งชี้ที่ ๑ ถ้านักศึกษามีงานทำ ๑๐๐% จะได้เท่ากับ ๕ คะแนน แต่ถ้าเปอร์เซ็นต์นักศึกษามีงานทำน้อยลงมากคะแนนก็จะลดหลั่นตามลงมา

ตัวบ่งชี้ที่ ๒ จะต้องใช้มาตรฐานตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ TQF ตามมาตรฐานผลการเรียนรู้ ๕ ด้าน คือ คุณธรรม จริยธรรม, ความรู้, ทักษะทางปัญญา, ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ, ทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ในการประกอบการประเมิน เพื่อนำมากำหนดเป็นแบบสอบถามแล้วนำมาสอบถามไปยังผู้ใช้บัณฑิต, ผู้ที่รับนักศึกษาเข้าศึกษาต่อ แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์เป็นค่าคะแนนในตัวบ่งชี้

ตัวบ่งชี้ที่ ๓ ในสมัยก่อนมหาวิทยาลัยที่ประเมินตัวบ่งชี้นี้มักจะเป็นมหาวิทยาลัยที่เน้นการทำวิจัย แต่ในปัจจุบันการประเมินของสมศ. รอบใหม่มหาวิทยาลัยที่ผลิตนักศึกษาระดับปริญญาโทจะต้องได้รับการประเมินตัวบ่งชี้นี้ด้วย ซึ่งจะใช้ประเมินทั้งแผน ก และแผน ข แต่มหาวิทยาลัยที่เปิดแผน ข อาจจะต้องเจอกับปัญหาเนื่องจากแผน ก จะต้องมีการตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานวิจัย เพราะเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรกำหนดไว้ว่าจะต้องมีการตีพิมพ์เผยแพร่ผลงาน ซึ่งต่างจากแผน ข เป็นการค้นคว้าแบบอิสระจะตีพิมพ์หรือไม่ตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานก็ได้ ดังนั้นคะแนนจากแผน ข อาจลดลง ยิ่งไงก็ตามก็จะได้ ๕๐% เท่ากับ ๕ คะแนน

ตัวบ่งชี้ที่ ๓ จะยากกว่าเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรตรงที่จะได้ ๑๐๐ ก็ต่อเมื่อทุกคนได้ตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสาร ISI หมด เพราะผลงานที่ตีพิมพ์ในวารสารที่อยู่ในฐานข้อมูล ISI ๑ เล่ม เท่ากับ ๑ แต่ถ้าเป็นผลงานที่ตีพิมพ์ในระดับชาติ ที่อยู่ในลิสต์ของสกอ. ๑ ผลงาน เทียบเท่ากับ .๕ ดังนั้นจะมีความยากตรงนี้ ฉะนั้นในระดับปริญญาเอกจะมีการกำหนดให้ตีพิมพ์เผยแพร่ในระดับนานาชาติ เพื่อจะได้ ๕ คะแนน

ตัวบ่งชี้ที่ ๕ คำว่าเผยแพร่จะใช้เฉพาะทางด้านกลุ่มงานศิลปะทั้งหลาย แต่ถ้าไม่ใช่ผลงานทางด้านศิลปะจะต้องมีการตีพิมพ์เผยแพร่หมด แต่ถ้าเป็นสาขาสังคมศาสตร์และสาขามนุษย์ศาสตร์ ถ้าจะต้องตีพิมพ์ในระดับชาติ จะต้องได้ ๒๐% จึงจะเท่ากับ ๕ คะแนน เพราะสามารถคิดได้ .๕ ต่อเล่ม ซึ่งจะมีเรื่องน้ำหนักเข้ามาเกี่ยวข้องในการประเมิน

ตัวบ่งชี้ที่ ๖ งานวิจัยต่อไปนี้จะไม่เพียงแต่ได้ตีพิมพ์ ควรจะต้องมีการนำมาใช้ประโยชน์ ซึ่งหากมีการนำไปตีพิมพ์เผยแพร่แล้ว นำไปใช้ประโยชน์แล้ว จะสามารถนับได้ทั้ง ๒ ที่ ซึ่งทางสมศ. ได้มีการส่งเสริมว่าหากมีการตีพิมพ์แล้วควรจะสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ด้วย หรือถ้าไม่ได้มีการตีพิมพ์แต่มีการนำไปใช้ประโยชน์ก็สามารถนับได้ ซึ่งอาจนำไปใช้ประโยชน์ในระดับชุมชน ระดับจังหวัด หรือระดับต่างๆ ให้ ๑ หมด แต่เพียงมีหลักฐานจากการนำไปใช้ประโยชน์ เทียบเท่ากับการตีพิมพ์ ISI การใช้ประโยชน์ใช้อยู่ ๓ ลักษณะ ๑. เชิงนโยบาย ๒. การใช้ประโยชน์กับชุมชน ๓. เชิงพาณิชย์ แต่การนำไปใช้ประโยชน์ในห้องเรียนไม่นับเพราะอยู่ในเรื่องของ การบูรณาการ การวิจัยการเรียนการสอนแล้ว

ตัวบ่งชี้ที่ ๗ ตัวบ่งชี้นี้เป็นตัวบ่งชี้ที่เพิ่มขึ้นมาจากรอบที่สอง เมื่อรอบที่สองตำราไม่สามารถนับได้ แต่ต่อไปนี้ใครเขียนผลงานทางวิชาการตำรา หนังสือ บทความวิชาการสามารถนับได้ แต่จะต้องมีผู้ทรงคุณวุฒิตรวจอ่านที่อยู่ในลิสต์ของสกอ. ๑ ท่าน และผู้ทรงคุณวุฒิจากภายนอกอีก ๓ ท่าน

ตัวบ่งชี้ที่ ๘ - ๑๘ รายละเอียดอยู่ในเอกสาร

ผลการประเมินโครงการ

การประเมินโครงการสร้างความรู้ ความเข้าใจการประกันคุณภาพภายใน ได้ทำการวิเคราะห์ ข้อมูลจากแบบสอบถามจากผู้เข้าร่วมการประชุม สัมมนา จำนวน ๕๓ ชุด จากผู้เข้าร่วมประชุมทั้งหมด คน คิดเป็นร้อยละ

ตารางที่ ๑ แสดงสถานภาพผู้ตอบแบบสอบถาม

สถานภาพ	จำนวน	ร้อยละ
ผู้บริหาร	๖	๑๑.๓๒
คณาจารย์	๓๔	๖๔.๑๕
ผู้รับผิดชอบประกันคุณภาพ	๑๓	๒๔.๕๓
รวม	๕๓	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๑ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นคณาจารย์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๖๔.๑๕ รองลงมา ผู้รับผิดชอบประกันคุณภาพ ร้อยละ ๑๓ และ สถานภาพระดับผู้บริหาร ร้อยละ ๖

ตารางที่ ๒ แสดงหน่วยงานที่สังกัดของผู้ตอบแบบสอบถาม

หน่วยงาน	จำนวน	ร้อยละ
คณะครุศาสตร์	๗	๑๓.๒๑
คณะมนุษยศาสตร์	๘	๑๕.๐๙
คณะวิทยาการจัดการ	๘	๑๕.๐๙
คณะวิทยาศาสตร์	๑๓	๒๔.๕๓
คณะเทคโนโลยีการเกษตร	๕	๙.๔๓
สำนักงานอธิการบดี	๓	๕.๖๖
สำนักส่งเสริมวิชาการฯ	๑	๑.๘๙
สำนักวิทยบริการ	๒	๓.๗๗
สถาบันภาษาฯ	๕	๙.๔๓
วิทยาลัยนานาชาติ	๑	๑.๘๙
รวม	๕๓	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๑ พบว่า ผู้ตอบแบบประเมินโครงการ มากที่สุด คณะวิทยาศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๒๔.๕๓ รองลงมาได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และ คณะวิทยาการจัดการ คิดเป็นร้อยละ ๑๕.๐๙ และ รองลงมาได้แก่ คณะครุศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๒๑ ตามลำดับ

ตารางที่ ๓ แสดงสถานภาพและหน่วยงานที่ผู้ตอบแบบสอบถามได้สังกัดการทำงาน

หน่วยงาน	สถานภาพ					
	ผู้บริหาร	ร้อยละ	คณาจารย์	ร้อยละ	ผู้รับผิดชอบประกัน	ร้อยละ
คณะครุศาสตร์	-	๐.๐๐	๓	๒๐.๕๙	-	๐.๐๐
คณะมนุษยศาสตร์	๑	๑๖.๖๓	๓	๒๐.๕๙	-	๐.๐๐
คณะวิทยาการจัดการ	๑	๑๖.๖๓	๓	๒๐.๕๙	-	๐.๐๐
คณะวิทยาศาสตร์	๑	๑๖.๖๓	๙	๒๖.๔๓	๓	๒๓.๐๘
คณะเทคโนโลยีการเกษตร	๑	๑๖.๖๓	๔	๑๑.๓๖	-	
สำนักงานอธิการบดี	๑	๑๖.๖๓	-	๐.๐๐	๒	๑๕.๓๘
สำนักส่งเสริมวิชาการ	-	๐.๐๐	-	๐.๐๐	๑	๓.๖๙
สำนักวิทยบริการ	๑	๑๖.๖๓	-	๐.๐๐	๑	๓.๖๙
สถาบันภาษา	-	๐.๐๐	-	๐.๐๐	๕	๓๘.๔๖
วิทยาลัยนานาชาติ	-	๐.๐๐	-	๐.๐๐	๑	๓.๖๙
รวม	๖	๑๐๐.๐๐	๓๔	๑๐๐.๐๐	๑๓	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๓ พบว่า หน่วยงานที่เข้าร่วมฟังประชุมเมื่อจำแนกตามสถานภาพ ปรากฏผลดังนี้ หน่วยงานที่เข้าร่วมประชุมมากที่สุดในสถานภาพผู้บริหาร จากคณะมนุษยศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะเทคโนโลยีการเกษตร สำนักงานอธิการบดี และสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๖๓ ซึ่งมีสัดส่วนเท่ากันหมด

หน่วยงานที่เข้าร่วมประชุมมากที่สุด สถานภาพคณาจารย์ จากคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คิดเป็นร้อยละ ๒๖.๔๓ รองลงมา คณะครุศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ คิดเป็นร้อยละ ๒๐.๕๙ รองลงมา คณะเทคโนโลยีการเกษตร คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๓๖

หน่วยงานที่เข้าร่วมประชุมมากที่สุด สถานภาพผู้รับผิดชอบประกันคุณภาพ จากสถาบันภาษา ศิลปะและวัฒนธรรม คิดเป็นร้อยละ ๓๘.๔๖ รองลงมา คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คิดเป็นร้อยละ ๒๓.๐๘ และ รองลงมาสำนักงานอธิการบดี คิดเป็นร้อยละ ๑๕.๓๘

การวิเคราะห์ความพึงพอใจในการเข้าร่วมประชุม สัมมนา

การวิเคราะห์ข้อมูลจะวิเคราะห์ในภาพรวมของความพึงพอใจเกี่ยวกับการจัดการประชุมการสร้าง ความรู้ความเข้าใจการประกันคุณภาพภายใน โดยใช้เกณฑ์ในการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลดังนี้

คะแนนเฉลี่ย ๔.๕๐ – ๕.๐๐	กำหนดให้อยู่ในเกณฑ์	มากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย ๓.๕๐ – ๔.๔๙	กำหนดให้อยู่ในเกณฑ์	มาก
คะแนนเฉลี่ย ๒.๕๐ – ๓.๔๙	กำหนดให้อยู่ในเกณฑ์	ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย ๑.๕๐ – ๒.๔๙	กำหนดให้อยู่ในเกณฑ์	น้อย
คะแนนเฉลี่ย ๑.๐๐ – ๑.๔๙	กำหนดให้อยู่ในเกณฑ์	น้อยที่สุด

ตารางที่ ๔ แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความพึงพอใจของผู้เข้าร่วมประชุมที่มี ต่อการจัดประชุมของการประกันคุณภาพภายใน

กิจกรรม/รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ					\bar{X}	S.D.
	๕	๔	๓	๒	๑		
๑. ด้านเนื้อหา						๓.๓๖	
1.1 เนื้อหาของสัมมนา	๑๑	๓๔	๘			๔.๐๖	๐.๖๐๒
1.2 ความรู้ความเข้าใจในระบบและกลไกการประกันคุณภาพ ก่อนการอบรม	๕	๑๒	๒๖	๑๐		๓.๒๓	๐.๘๖๙
1.3 ความรู้ ความเข้าใจในระบบและกลไกการประกันคุณภาพ หลังการอบรม	๖	๒๙	๑๗	๑		๓.๓๕	๐.๖๗๓
1.4 ประโยชน์ที่คิดว่าจะนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้งาน	๘	๓๕	๑๐			๓.๙๖	๐.๕๘๓
๒. ด้านวิทยากร						๓.๓๑	
2.1 การถ่ายทอดและความรู้ของวิทยากร	๙	๓๐	๑๒	๒		๓.๘๓	๐.๗๓๕
2.2 การตอบคำถามของวิทยากร	๕	๒๗	๑๖	๒	๓	๓.๕๕	๐.๙๓๒
๓. ระยะเวลาในการอบรม / สัมมนา	๗	๑๘	๒๕	๒	๑	๓.๕๓	๐.๘๕๖
๔. เอกสารประกอบและอุปกรณ์ที่ใช้ในการอบรม / สัมมนา	๗	๒๖	๑๘	๒		๓.๓๒	๐.๗๔๔
๕. สถานที่และบริการอื่นๆ	๖	๒๘	๑๙			๓.๓๕	๐.๖๔๘
ความพึงพอใจโดยภาพรวม						๓.๓๑	๐.๗๓๗

จากตารางที่ ๔ พบว่า ผู้เข้าประชุมมีความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับ **มาก** โดยมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๗๑ สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายข้อนั้น ปรากฏว่า มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง ๓.๕๓ – ๓.๗๖ ซึ่งสามารถเรียงลำดับค่าคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้ดังนี้

ลำดับที่ ๑ ด้านเนื้อหา (\bar{X}) = ๓.๗๖

ลำดับที่ ๒ ด้านสถานที่และบริการอื่น ๆ (\bar{X}) = ๓.๗๕

ลำดับที่ ๓ ด้านเอกสารประกอบและอุปกรณ์ที่ใช้ในการประชุม (\bar{X}) = ๓.๗๒

ลำดับที่ ๔ ด้านวิทยากร (\bar{X}) = ๓.๗๑

ลำดับที่ ๕ ด้านระยะเวลาในการอบรม / สัมมนา (\bar{X}) = ๓.๕๓

ข้อเสนอแนะ

การจัดประชุม สัมมนา ครั้งนี้ มีผู้ตอบแบบสอบถามได้มีข้อเสนอแนะต่อผู้จัดการประชุมเพื่อที่จะได้นำข้อมูลไปปรับปรุงในการจัดประชุมสัมมนาในครั้งต่อไป ดังนี้

๑. ขอให้มีการจัดอบรมเพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินการประกันคุณภาพภายในระดับ คณะและสาขาวิชา เพื่อความชัดเจนถึงแนวทางปฏิบัติตามตัวชี้วัดแต่ละตัวที่ สกอ., สมศ, และ ก.พ.ร. กำหนด
๒. ระยะเวลาควรมากกว่านี้ เพราะการประเมินคุณภาพมีรายละเอียดค่อนข้างมาก
๓. ควรเพิ่มระยะเวลาในการอบรมในเรื่องประกันคุณภาพภายในให้มากกว่านี้ วิทยากรจะได้ลงรายละเอียดมากกว่านี้
๔. ควรจัดทำเอกสารหมายเลข ๑,๒,๓ เพื่อสะดวกในการศึกษาขณะวิทยากรบรรยาย
๕. ผู้บรรยาย(วิทยากร) มีความรู้ความสามารถ แต่กระบวนการถ่ายทอดไม่มีความดึงดูดใจหรือทำให้ผู้ฟังสนใจเท่าที่ควร อาจเนื่องจากโทนเสียงที่ใช้ในการบรรยายราบเรียบเกินไป
๖. สถานที่ไม่เพียงพอ และค่อนข้างคับแคบเกินไป